

Tobiesen: Da jeg er i det Tilfælde, at jeg vil komme til at praktisere med det foreliggende Lovudkast, naar det bliver til Lov, troer jeg at burde tage Ordet engang endnu, for at erklære, at jeg ganske maa slutte mig til den ærede Ordførers Utaalelser. Jeg er aldeles enig med den høitærede Indenrigsminister i, at der ved dette Lovudkast indføres noget aldeles Nyt; man bryder ganske vist ved det aldeles med den ældre Tilstand. Det har derfor været af Interesse i samme at faae et Princip flaaet fast, hvorved man med Lethed, og uden at det kunde vække altfor store Betænkeligheder, kom til en Afgjørelse af, hvem der skulde afholde Omkostningerne ved Hjemsendelser. I saa Henseende synes Thinget jo ogsaa at have været enigt om, at Udvalget har været helvigt, naar det har lagt hele Udgiften over paa Forsørgelsescommunen. Derved faaer man et fast Princip, hvorefter man kan gaae. Spørgsmaalet er nu, om der ved den i Vædringsforslaget foreslaaede Forandring, der bryder Lovudkastets Princip — thi det er udenfor al Tvivl, at Indenrigsministerens her omhandlede Vædringsforslag bryder dets Princip — virkelig opnaaes Noget, der er saa godt, og som indeholder et saa sikkert Middel imod det, som man derved vil modvirke, at det er værd af Hensyn dertil at bryde Principet i et Lovudkast, der jo dog ikke egentlig udgjør en Deel af Fattiglovgivningen, men som kun specielt omhandler et vist bestemt Forhold, hvorved der slet ikke er Tale om at ville hjælpe paa, hvad en ene Commune kan beregne en anden Commune til Udgift for Fattiges Forsørgelse. Det forekommer mig derhos fra alle Sider og ogsaa fra den høitærede Indenrigsministers Side at være erkjendt, at man ved det her omhandlede Vædringsforslag vanskeligt vil kunne affære alle utilladelige Forsendelser og forebygge al Ubillighed af den ene Commune mod den anden; thi det er vel saa, at Opholdscommunen ved Vædringsforslaget vil blive noget mere bundet, men omvendt vil det jo efter samme staae i Forsørgelsescommunens Magt, ved at nægte overhovedet at ville forsørge en Person, der opholder sig et andet Sted, at tvinge Opholdscommunen til at deeltage i Halvdelen af Hjemsendelsesudgifterne. Ubillighed vil der saaledes i hvert Tilfælde komme frem; men

det forekommer mig, at man, naar man ikke ved det Middel, der her er foreslaaet, aldeles vil kunne affære det Onde, som man anseer det for rigtigst at gjøre særlige Skridt for at affære, da ikke skal bryde det opstillede Princip og derved tillige paany indføre et Mellemregningsforhold, hvad der i Fattigsager er det Væreste af Alt. De, der have bedøjet sig practisk i slige Forhold, ville vide, at der ikke er Noget, som en Commune er mindre villig til, end til at betale en anden Commune, hvad der skrives sig fra Mellemregningsforhold, men det er man sluppet fri for ved Udvalgets Forslag. Nu foreslaaes det her at indføre det igjen og derved at bryde Principet i Udvalgets Udcast, uden at jeg kan see, at man ved Vædringsforslaget modvirker det, som man tilsigter at modvirke derved.

Indenrigsministeren: Jeg kan dog ikke være enig med den sidste ærede Taler deri, at man, naar man ikke kan naae Alt, skal opgive at naae Noget. Det forekommer mig fra hans Side at være et Hovedargument imod mit Vædringsforslag, at man, da man dog ikke kunde være sikker paa, at al ubillig Hjemsendelse dermed vilde forhindres og affæres, heller ikke skulde stræbe hen til ved Hjælp af samme at forhindre Fleertallet af ubillige Hjemsendelser. Men Sagen er jo dog ganske ligefrem den, at Udvalget ved sit Forslag om, at Forsørgelsescommunen skal bære Halvdelen af Hjemsendelsesudgifterne, hvad enten den directe eller indirecte har foranlediget Hjemsendelsen, eller den slet ikke har foranlediget denne, har sat en Hindring for, at Forsørgelsescommunen vil søge at bevirke ubillige og hensynsløse Hjemsendelser, og jeg er saa kun gaaet et Skridt videre, idet jeg har foreslaaet, at den anden Halvdeel af Omkostningerne skal bæres af Opholdscommunen, for at man derved kan affære den anden Hovedlille til hensynsløse Hjemsendelser. At dette Vædringsforslag skulde indeholde noget Brud paa Hovedprincippet i Lovudkastet, kan jeg derfor ikke erkjende. Det er vel sandt, at der med Hensyn til Hjemsendelser af Betlere og Løsgængere er foreslaaet en anden Regel, men disse staae jo ogsaa i et ganske andet Forhold end de egent-